

Denne Finanslov, som nu skal vedtages, ligner sine Forgængere deri, at det er en Underskudsfinanslov. Underskuddet er ganske vist ikke saa svimlende stort, som det har været i tidligere Aar, men dog tæt op imod 600,000 Kr. Regeringen har ofte udtalt, at den havde det Maal at skaffe Balance paa Finansloven og naturligvis ogsaa paa Statens Regnskaber. Dette Maal er i hvert Tilfælde ikke naaet paa denne Finanslov, skønt vi har haft den voldsomme Udskrivning af nye Skatter, 18 Mill. Kr. i nye Skatter, vedtagne i de to foregaaende Rigsdagssamlinger. Det skulde nok have kunnet medføre, at vi i Aar havde staaet overfor en Finanslov, der viste Balance, og tilmed maa vi erindre, at vi i Øjeblikket lever under Højkonjunkturer, som ogsaa tjener til at skaffe Balance paa Finansloven. Men det har alligevel ikke været muligt for Regeringen at skaffe Balance til Veje. Ganske vist skal jeg indrømme, at der paa mange Omraader er sparet og holdt igen, ofte endog med haard Haand. Det gælder særlig Bevillinger til de smaa i Samfundet, til Arbejderne. Der er saaledes den, ikke Lønforhøjelse, men Merfortjeneste, der blev vedtaget for Orlogsværftets Arbejdere, som man mod deres Villie tvinger til at forlade 8 Timers Dagen og gaa over til en 9 Timers Arbejdsdag. Der er ligeledes det lille Tillæg, der blev givet Landpostbudene, et Lønningstillæg paa 24, 36 og 48 Kr. til $\frac{2}{3}$ af dem, medens den lavest lønnede Trøddel slet intet faar. Der var Forslaget om at yde en Lønforbedring af 11,300 Kr. til 600 af Statsbanernes Ledvogtere. Der var Forslaget om at yde 38,000 Kr. til forbedret Undervisning i de tekniske Skoler. Endvidere skal jeg nævne Forslaget om at yde et Driftslaan paa 200,000 Kr. til Husmændene i vort Land, hvilket kun vilde have medført et ringe Rentetab for Staten. Der var Forslaget om at yde 15,000 Kr. mere til Rejsseunderstøttelser og Præmier for Husmænd. Alt dette er stemt ned. Det har Regeringen stillet sig som Modstander af, og Regeringen har her hævdet sin Stilling med haard Haand. De enkelte Ministre vilde formodentlig nok være gaaede med til adskillige af disse Ting — saaledes har jeg i hvert Tilfælde udtydet deres Udtalelser i Finansudvalget —, men det er Finansministeren, der har staaet bag ved og ikke villet tillade de enkelte Ministre at lade Hjertet raade, og gaa med til de beskedne Bevillinger, som var foreslaaede af Mindretallene.

Man kan ikke vente andet, end at vi

vil faa Underskud paa vore Finanslove, saa længe det nuværende Grundsyn for Dispositionen over Statens Indtægter skal være det raadende. Naar nemlig mellem $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{4}$ af Statens Indtægter gives ud til Militærvæsenet, og omkring $\frac{1}{8}$ af Statens Indtægter medgaaer til Forrentning og Afdrag af Laan, vil det sige, at op imod Halvdelen af Statsindtægterne ofres til Fordel for Kapitalismen og Militarismen, og saa længe et saa uhyre stort Beløb skal ofres til disse to Uhyrer, kan vi ikke vente at faa Finanslove, som viser Overskud, eller Statsregnskaber, hvor der er Balance. Disse Synspunkter har vi gjort gældende overfor tidligere Finanslove, og vi gør dem ogsaa gældende overfor denne. Socialdemokratiets Stilling har hidtil været den, at vi aldrig har stemt for en Finanslov, saa længe vi har haft Sæde i Folketinget. Det vil vi heller ikke gøre i Aar. Men jeg indrømmer, at der paa Finansloven findes mange nyttige og gode Bevillinger, og derfor vil vi ikke stemme imod den, men indtage det samme Standpunkt, som vi tidligere har indtaget, nemlig at undlade at stemme.

Naar jeg i Begyndelsen af mit Foredrag nævnte, at Forhandlingerne havde været afdæmpede, prægede af større Ro og Imødekønnen i Aar end i tidligere Aar, har dette ikke sin Grund i selve Finansloven — for den indeholder, som sagt, Stof nok til Strid og til, at Modsætningerne kunde komme frem —, men i et Forhold, som ligger udenfor Finansloven, nemlig det store Spørgsmaal, som er kommet i Forgrunden af vor Politik i denne Rigsdagssamling: Forfatningssagen, Spørgsmaalet om en Grundlovsændring. Det er dette Spørgsmaal, der overskygger alle andre og i Aar præger Forhandlingerne her i Tinget. I dette store Spørgsmaal har Socialdemokratiet tilsagt Regeringen sin ærlige og loyale Støtte. Det forekommer mig, at her er man forpligtet til at se stort paa Tingene. Her bør man alle huske, at vi staaer overfor en fælles Modstander, ja, jeg kunde fristes til at sige: overfor en fælles Fjende, nemlig Højre. Overfor denne Modstander gælder det, at alle Venner af Regeringens Grundlovsforslag slutter sig sammen, at man lader alle indbyrdes Uenigheder fare, indtil denne Sag kan blive gennemført. Højre har i dette Spørgsmaal angrebet Regeringen paa det voldsomste. Det har rettet Angreb paa den — f. Eks. de, der er fremkomne i Højrebladet „Jyllandsposten“ —, der er af en saa voldsom Karakter, at man næsten ikke kender Magen til dem i vort offentlige